

РЕШЕНИЕ

№ 1283

гр. София, 28.02.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 30.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илиана Янева, като разгледа дело номер **11979** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на [фирма] против Акт за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК, с № СФИ18-ТД26-353/24.08.2018 г., издаден от старши инспектор в отдел „ОП - Л.“, потвърден с Решение № СФД18-РД28-173/08.10.2018 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към Столична Община. С оспорвания акт на [фирма] са определени задължения за такса битови отпадъци за период 01.03.2018 г. - 30.06.2018 г. – една вноса от дължимата годишна такса, за недвижим имот с партиден № 7211F134626, представляващ търговски обект с административен адрес [населено място], [улица] общ размер на 28 210,62 лева.

Жалбоподателят заявява несъгласие с оспорвания акт, по отношение дължимия размер на таксата и начина на определянето му. подчертава, че както правилно е установено в оспорвания Акт [фирма] е търговско дружество, образувано чрез отделяне от [фирма]. Това отделяне било вписано в търговския регистър на 7 .02. 2018 г., от която дата новообразуваното дружество се считало за правопреемник на правата и задълженията на преобразуващото се дружество съответстващи на разпределението, предвидено в договора за преобразуване съгласно чл. 263и, ал. 4 от Търговския закон. В жалбата не се оспорва обстоятелството, че преобразуващото се дружество [фирма] като собственик на имот с административен адрес [населено място], [улица], подробно описан в оспорвания АУЗД за 2018 г. е упражнил правото си по чл. 23, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и

цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/, съгласно който за определяне на такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятия, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, предприятия подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез Дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. Административният орган е установил, че такава декларация е приета в Столична Община с вх. № СФИ17-ТД26-3394/16.11.2017 г.

Според жалбоподателя, в оспорвания Акт за установяване на задължения по декларация не се отчита фактът, че недвижимият имот е лизингов актив по договор № 005208-001/14.03.2008 г., като след отделянето [фирма] е встъпил в правата и задълженията на лизингодателя по него /. Поддържа се тезата, че съгласно договора за лизинг дължимите местни данъци и такси за имота следва да бъдат възложени за сметка на лизингополучателя /трето за административния спор лице/, който в зависимост от нуждите на стопанската си дейност и в рамките на закона да определя начина за изчисление на ТБО по чл. 22 от НЮАМТЦУ.

Отделно оплакване се навежда по отношение начина, по който в оспорвания акт се определя размера на таксата битови отпадъци за процесния имот - пропорционално в промили, на база 10% върху отчетната стойност на имота на основание чл. 26, ал. 1 от НОАМТЦУПСО. Според жалбоподателя, таксата е следвало да се определи по чл. 22, т. 1 от НОАМТЦУПСО на база количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване- така, както преди това заявил праводателят [фирма] с декларация по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, приета с вх. № СФИ17-ТД26- 16.11.2017 г.

В жалбата се развива и поддържа довод, че [фирма] се явява универсален правопреемник на правата и задълженията на [фирма]. Процесуалният представител на търговското дружество- жалбоподател счита, че следва, след като това дружество е било учредено и възникнало по силата на преобразуване чрез отделяне, то да се ползва от всички волеизявления, направени от праводателя по повод управлението на имота, включително и от подадената декларация относно реда на определяне на таксата за битови отпадъци. В жалбата се изтъква, че не е налице основание да се прилага процедура по чл. 25, ал.3 от НОАМТЦУ, тъй като същата визирала хипотезата за „новопридобити имоти“, какъвто процесният имот не е, според подателя. Защищава се становище, че правните последици от отделянето са изрично регламентирани в чл. 263и, ал. 4 от ТЗ и не са идентични с правните последици от разпореждането със собственост „по силата на сделка“. По силата на цитираната разпоредба новорегистрираното дружество имало качеството на универсален правопреемник на всички права и задължения, свързани с отделения капитал на преобразуващото се дружество, включително и на задълженията за местни данъци и такси за недвижимите имоти, включени в капитала. Съответно- след като отговаряло за задълженията на своя праводател, отделеното дружество би следвало да се ползва от всички изявления и възражения, които той правил по повод възникването им и определянето на размера им.

На отделно основание, подчертава се, че процедурата за определяне размера на такса битови отпадъци при новопридобити имоти чрез подаване на декларация от новия собственик по чл. 25, ал. 3 от НОАМТЦУПСО следва да се прилага само в случай, че не противоречи с норми от по-висока степен, като според жалбоподателя тя може да намира приложение при придобиване на имот чрез покупко-продажба, замяна, дарение и други подобни производни способи за придобиване на собственост по силата на договор, при които новият собственик има свободата да упражнява правата си на собственик, без да е обвързан от волеизявленията на продавача, направени по повод управлението на имота.

Формулирано е искане да бъде отменен Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № СФИ18-ТД26- 553/24.08.2018 г., и преписката да бъде върната на административния орган за определяне на задълженията за такса битови отпадъци на основание чл. 22, т. 1 от НОАМТЦУ.

Срещу жалбата е постъпило писмено становище от ответника, в което се подчертава , че [фирма] е новоучредено търговско дружество и е придобило имота в това си качество, като в полза на това дружество е съществувала правната възможност да поиска да запази досегашния режим на изчисляване на ТБО .

В съдебно заседание процесуалният представител на [фирма] поддържа жалбата, като излага и защитава идентични доводи.

Ответната страна Директор на Дирекция“Общински приходи“ към Столична община се представлява в съдебно заседание от юрисконсулт Й.. Процесуалният представител оспорва жалбата, моли съда да отхвърли същата и да потвърди оспорвания акт като правилен и законосъобразен. Претендира разноски по делото.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Оспорваният е адресат на разпоредените с административния акт правни последици, които засягат неблагоприятно неговата правна сфера. Оспорваният АУЗД е от категорията констативни индивидуални административни актове, тъй като с него не се създават задължения за проверяваното лице, а се констатира вече възникнали по силата на закона задължения за проверявания период. След като с акта се вменят определени парични задължения, които подлежат и на принудително изпълнение, то адресата на акта е засегнат от същия, т.е. има правен интерес и е надлежно легитимиран да го обжалва.

Процесният АУЗД е преминал задължителния административен контрол, съгласно чл.156, ал.2 от ДОПК и е потвърден изцяло с Решение № СФД18-РД28-173/08.10.2018г. на директора на дирекция „Общински приходи" към Столична Община. Последното изискване представлява абсолютна положителна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно. Наличието ѝ определя АУЗД като годен предмет на съдебен контрол. Сезиран е местно компетентният

административен съд - този по местонахождението на решаващия орган, според чл.156, ал.1 от ДОПК. Жалбата е подадена в законоустановения 14 дневен срок по чл.156, ал.1 от ДОПК.

Ето защо същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Оспореният АУЗД № СФИ18-ТД26-353/24.08.2018г. е издаден от Т. И. А. на длъжност старши инспектор в отдел „ОП-Л.". Потвърждаващото Решение №СФД18-РД28-173/08.10.2018г. е на директора на дирекция „Общински приходи" към Столична Община, т.е издадено е от компетентният орган да осъществи задължителния административен контрол.

В тази връзка, съдът приема, че са изпълнени императивните изисквания на закона и актът за установяване на задължения за ТБО, както и потвърждаващото решение са издадени от териториално, материално и времево компетентните органи съобразно разпоредбата на чл. 9б от ЗМДТ и чл.4 ал.1-5 от ЗМДТ.

По силата на решение от 12.01.2018 г. на Ю. Е. С.Д. – търговска банка учредена в Р Гърция, в качеството на едноличен собственик на капитала на българското търговско дружество [фирма] последното бива преобразувано чрез отделяне от него, на част от имуществото му и ново учредяване на търговско дружество с наименование [фирма]. Съгласно решението на собственика на капитала, новоучреденото чрез отделяне търговско дружество става правопримникна преобразуващото се дружество, за тази част от него, която се отделя. Съгласно волята на собственика на капитала, в патримониума на новото търговско дружество се прехвърля правото на собственост върху недвижим имот за нежилищни цели, находящ се в [населено място], Район „Л.“, с административен адрес [улица], подробно описан в Приложение № 7 , пункт 2 към решението на едноличния собственик.

Не се спори между страните относно обстоятелството, че преди преобразуването чрез отделяне, вписано в Търговския регистър при АВ на 7.02.2018 г., собственикът на посочения недвижим имот [фирма] е упражнил правото си да посочи избрания от него способа за определяне размер на таксата за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятия, съгласно чл. 22, т.1 от Наредба на Столичен общински съвет за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /“Наредбата“/, а именно – според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване.

Административният спор се води относно това, дали правото, възникнало в полза на предишния собственик по силата на неговото предходно волеизявление, обективизирано в нарочна декларация по образец, внесена в Столична община с вх.№ СФИ 17-ТД26-3394/16.11.2017 г. преминава занапред върху новоучреденото чрез отделяне търговско дружество –жалбоподател, по силата на правопримството.

За да се отговори на този въпрос следва да се извърши произнасяне относно същността на отделянето, като способ за възникване на нов правен субект-

юридическо лице, съответно- като способ за преминаване на права и задължения /в т.ч. правото на собственост/ от патримониума на преобразуваното и на отделеното дружество. Следва да се даде непротиворечив отговор и на въпроса, дали следва да се приеме, че отделеното нововъзникнало дружество се явява „нов собственик“ на процесния имот, респ. дали недвижимият имот се явява „новопридобит“ по силата на преобразуването.

Не може да бъде споделено правното твърдение на жалбоподателя, че новоучреденото чрез отделяне търговско дружество се явява универсален правопреемник на преобразуваното [фирма]. Характерно за конкретната форма на преобразуване чрез отделяне е, че част от имуществото на едно търговско дружество преминава към едно или няколко съществуващи и/или новоучредени дружества, а преобразуващото се дружество не се прекратява - чл. 262в ТЗ. В конкретния случай е била приложена специалната хипотеза на чл. 262 г от ТЗ, при която при отделянето е било учредено еднолично АД като едноличен собственик на капитала на новоучреденото дружество е същият, притежател на капитала на преобразуваното дружество.

Съдът счита, че при отделяне новоучреденото дружество става частен правопреемник на преобразуващото се - към него не преминава цялото имущество на преобразуващото се дружество или идеална част от същото, а преминават конкретни права и задължения от това имущество, определени в договора или плана за преобразуване – чл. 263и, ал.4 и 5 от ТЗ. Това становище се застъпва широко в съдебната практика /Решение № 390 от 01.05.2017 г. по т. д. № 5515/2016 г. на Апелативен съд – С., Реш. № 306/01.05.2017 по т.д.№ 5667/16 на АС София/, като е защитено и в правната теория: проф. А. К. в "Преобразуване на търговски дружества", изд. 2005 г., стр. 206 "За разлика от вливането и сливането, при които правопреемството е общо, поради което не е нужно да се описват елементите от имуществото, преминаващи към дружеството - правопреемник, при разделянето и отделянето е възможно само частно правопреемство. За да може всяко от дружествата - правопреемници да придобие определени права и задължения, те трябва да бъдат ясно описани и разпределени между различните дружества". В приложеното с административната преписка и цитирано по-горе решение за преобразуване не е извършено конкретно и подробно разпределение на права и задължения, като е използвано препращане към приложенията, относно имуществото, подлежащо на разпределение.

По общите принципи на облигационното право, чрез частно правопреемство вземанията подлежат на свободно прехвърляне от кредитора, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това /чл. 99, ал. 1 ЗЗД/. При преобразуване на търговски дружества чрез отделяне предвиденото "преминаване на правата и задълженията" към частния правопреемник не води до цялостно заместване на праводателя в правоотношенията.

Съдът счита, че в случая е налице преобразуване на търговско дружество чрез отделяне на еднолично търговско дружество по чл. 262 г от ТЗ, при което част от имуществото на преобразуващото се търговско дружество [фирма], преминава върху новоучреденото дружество [фирма], което става негов правопреемник единствено по

отношение на описаните в процесното приложение към Решението за преобразуване активи. Не може да се приеме че сред активите, респ. правата върху тях попада вече упражненото преди от преобразуващото се дружество – праводател право на избор на режима на изчисляване на такса смет. За упражняване на този избор Наредбата на Столичния общински съвет предвижда задължение за новия собственик да обективира изрично изявление, в определен с Наредбата срок след придобиването. Към момента на вписването на отделянето 07.02.2018 г. е настъпило прехвърлителното действие на преобразуването по отношение на преминаващите към имуществото на новоучреденото дружество активи и пасиви от имуществото на преобразуващото се дружество според извършеното разпределение между тях съгласно чл. 263и, ал. 4 от ТЗ.

Неоснователно се явява становището, че в конкретния случай не се касае за нов собственик и за ново придобиване на процесния имот. Не може да се сподели твърдението, че разпоредбата на чл. 25, ал.3 от Наредбата на Столичен общински съвет касае недвижими имоти, придобити чрез конкретно изброените от жалбоподателя сделки – дарение, продажба и др., но не и придобиване чрез отделяне. Законодателят не е предвидил разграничение относно вида на сделките, което да се съобразява при приложението на чл. 25 от Наредбата. Противоречи на правната теория тезата на жалбоподателя, че придобиването на имот по силата на преобразуване на търговско дружество и в частност – чрез отделяне не произтича от правна сделка. Решението на едноличния собственик съдържа едностранно волеизявление, което притежава характеристиките на едностранна сделка, годно придобивно основание за извършеното въз основа на това решение прехвърляне правото на собственост от едно търговско дружество на друго- новообразувано такова. [фирма] несъмнено се явява нов правен субект- юридическо лице, регистрирано по Търговския закон, както и съответно- нов, последващ собственик на процесния имот. Не може да се твърди, че е налице преминаване на собствеността от едно юридическо лице на друго такова, но същевременно да не е налице разграничение между „предишен“ и „последващ“ /нов/ собственик. Съответно, несъмнено процесният недвижим нежилищен имот се явява новопридобит от новоучреденото чрез отделяне търговско дружество.

Тезата, обаче, изразена от жалбоподателя, в насока, че с прехвърляне на собствеността върху имота, с него се прехвърля и правото на избор на собственика да посочи реда за определяне на таксата за битови отпадъци по чл. 22 от Наредбата, се явява основателна и съдът я поделя. Разпоредбата на чл. 25, ал.3 от Наредбата изрично предвижда, че за нежилищни имоти на предприятия, за които предходният собственик е упражнил правата си за определяне на такса за битови отпадъци по чл. 23, новият собственик има право да *поиска да се запази* установеният ред за определяне на тази такса, който се е прилагал по искане на праводателя, но следва да стори това с изрична декларация по образец, отправена до кмета на Столична община – в 7-дневен срок от подаването на декларация по чл. 14 от ЗМДТ. Жалбоподателят [фирма] е подал декларация по чл. 14 от ЗМДТ след придобиване на процесния недвижим нежилищен имот, като е вписал като основание за придобиване „преобразуване на ТД“, съответно- като

документ/титул – Решение на едноличния собственик на капитала от 12.01.2018 г. /лист 78 от делото/, но е пропуснал срока да упражни признатото му от закона право да се запази съществуващия начин за определяне размера на дължимата такса.

С оглед редакцията на цитираната правна норма, съдът намира, че новият приобретател не се ползва автоматично от правата, упражнени от праводателя преди преобразуването. В действителност, спорът не се води относно наличието или липсата на право за новия собственик да определя начина на изчисляване размера на дължимата такса, защото не е налице спор, че собственикът притежава такова право и същото е гарантирано в чл. 23 от НАМТЦУПСО. След като е пропуснало нормативно определения срок за упражняване на правата си, търговското дружество се старее да установи по съдебен ред, чрез атакуване на Акта за установяване на задължения, че не е необходимо да бъде спазван редът за заявяване на тези права. Този подход не може да бъде споделен от съда.

В заключение може да се обобщи, че не се доказаха твърденията за незаконосъобразност на атакувания акт.

Процесният АУЗД е издаден от компетентния орган в предвидената писмена форма. Приложените в АП и събраните пред съда доказателства подкрепят посочените при издаването на АУЗД констатации и правни изводи.

Изяснени са фундаментални въпроси по облагането: кога възниква обектът на облагане; изяснено е правото на собственост; изяснено е за кой период оспорвания е с качеството на ДЗЛ поради това, същият се явява обоснован и законосъобразен.

Административният орган е изпълнил задължението си да установи безпристрастно обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задълженото лице /чл.3, ал.1 от ДОПК/. Административният акт е основан на действителните факти, по реда и със средствата, предвидени в ДОПК, във връзка с чл.18, ал.2 от ЗМДТ.

По изложените съображения, оспорването на Акт за установяване на задължения по декларация №СФИ18-ТД26-353 от 24.08.2018г. като недоказано и неоснователно, следва да бъде отхвърлено.

При този изход на процеса разноски се дължат на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и Стопанска дейност“ при Столична община. Същите са своевременно поискани.

Следва, на основание чл.161, ал.1 от ДОПК [фирма],[ЕИК] в [населено място], да заплати Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и Стопанска дейност“ при Столична община съдебно-деловодни разноски в размер на 1372,81лв. /хиляда триста седемдесет и два лева и 0,81стотинки/.

Мотивиран така и на основание чл.160,ал.1, предложение първо от ДОПК, във връзка с чл.160, ал.3 от ДОПК, 18 адм. състав на АССГ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],[ЕИК] в [населено място], представлявано от Г. И. Г. и Р. Х. Й. срещу Акт за установяване на задължения по декларация №СФИ18-ТД26-353 от 24.08.2018г., издаден от орган по приходите в отдел „Местни приходи“ при [община], потвърден с решение с Решение № СФД18-РД28-173/08.10.2018г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към Столична Община.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК] в [населено място], да заплати на Дирекция „Общински приходи“ към направление "Финанси и Стопанска дейност" при Столична Община съдебно деловодни разноси за тази инстанция в размер на 1372,81лв. /хиляда триста седемдесет и два лева и 0,81стотинки/.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено като жалбата се подава чрез АССГ.

На основание чл.138, ал.1 от АПК препис от настоящия акт да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :